

DE ROLLUIKEN zijn omhoog. Ria is er dus al. Dat zat er dik in. Weer te laat, balen. Net nu de bestelling van Claras komt.

Ik was op tijd op, maar eerst hield Timo de douche bezet en net toen ik weg wilde gaan, riep mama me. Ze lag nog in bed. Logisch, ik ben de enige die voor achten de deur uit moet. Aan haar ene borst lurkte Bobby, mijn babyhalfbroertje, en aan de andere Rob, mijn stiefvader. Hoe goor is dat? Ze zijn kolossaal. De ene valt naar rechts en de andere naar links. Massa's wit vlees. Bobby is zeven maanden en krijgt al tandjes, maar stoppen wil mama niet. Volgens mij wil ze niet dat haar borsten weer 'normaal' worden. Rob vindt ze geweldig, maar het gaat haar niet helpen. Dat hij ophoepelt, is een kwestie van tijd. Zo ging het bij de vorigen ook. We wachten het rustig af, Timo en ik. Een verrassing zal het voor ons niet worden. Mijn borsten zijn niet normaal. In de zin van 'niet aanwezig'. Bobby komt niets tekort. Mama's melkfabriek draait volcontinu. Mijn babybroertje is zo'n Cupido-engeltje met van die mollige armpjes en beentjes vol vetplooien. Zo schattig. Mama mopperde dat ik had moeten kloppen. Ze had me niet geroepen, alleen gevraagd om een pak luiers mee te nemen in maat drie. Ja,

oké, maar hoe kon ik dat horen met een badkamer, overloop en twee deuren ertussen? Hoe dan ook, dit komt vaker voor. Het is goor, meer niet.

Timo is ook een halfbroertje van me. Hij is negen. We hebben alle drie een andere vader. Timo heeft een donkere huid, ik een lichte en de baby is roodharig, maar we zijn familie, wij kinderen. Onze vaders zijn niks van elkaar.

Snel hang ik mijn jas in de garderobe, schiet in mijn uniform – kregen we maar nieuwe in een andere kleur, toffeebruin staat niemand – en ga de winkel in. Ik weet wat Ria gaat zeggen, maar zal het tot het laatste woord moeten aanhoren.

‘Te laat. We moeten het inhouden op je salaris.’

We? ‘Claras al binnen?’

‘Nee.’

‘Het komt toch wel?’

‘Het komt als het komt. Ga nu eerst het snoep maar doen en dan het paarse schap.’

In het magazijn stapel ik dozen met drop, chocolade en toffees op de kar en vul het schap bij. De nieuwe Claraslijn is geweldig! Nog mooier dan de vorige. Ongelooflijk hoe ze elke keer weer zoveel nieuwe kleuren weten te verzinnen. Nu komen ze met tinten in roze, gebroken wit en roest, echt mijn stijl, dat naturel. Gelukkig hebben we de monsters ruim op tijd ontvangen. Ik heb alles kunnen testen. Een oogschaduw kost twee euro vijftig. Een

glosje heb je al voor twee euro. Niet duur toch. Claras is voor meisjes die net met make-up beginnen, laatste klas basisschool of brugklas, elf, twaalf jaar, zeg maar. Starters moeten goed geadviseerd worden. In het begin doe je gauw te veel. Tuurlijk, er zijn influencers, maar die doen het voor het geld. Hoe weet je dan wat ze er echt van vinden? Ik ben altijd voor Claras en ook voor de duizendste keer leg ik graag uit wat make-up voor je kan doen. Make-up is je vriend.

Aan de telefoon heeft Ria het zoals elke maandag over haar datingavonturen. Ze is vorig jaar gescheiden en nu weer op de markt, zoals zij dat noemt. Over vijf minuten gaan we open. Er staan al klanten voor de deur. Het paarse schap is meer werk. Snel vul ik de condooms bij. Die zijn weer hard gegaan in het weekend.

Als ik klaar ben, ga ik achter mijn kassa zitten. Yasmin heeft al opgestart. Ria opent de deur, laat de klanten binnen en loopt terug naar haar kantoortje. Ze kan alles aan ons overlaten. Mijn collega is achttien, twee jaar ouder dan ik. Haar huid is zo egaal dat het onnatuurlijk lijkt en ze heeft belachelijk lange wimpers. Om dat nog eens te benadrukken, gebruikt ze alleen mascara: Lash Sensational van Maybelline. Dat heeft een mega-effect, nog meer omdat ze een hoofddoek draagt en alle focus op haar gezicht en ogen ligt. Ze is echt knap. Over twee jaar gaat ze trouwen en dan gaat ze hier weg. Nog even flink sparen en dan foetsie met haar mysterieuze verloofde. Geen idee of hij voor haar de allerliefste is. Ik heb hem nog nooit gezien en ze laat er niet veel over

los. Moet ze zelf weten. Ik had een allerliefste, Duuk, honderd procent, maar de catastrofe heeft alles verpest. In groep acht begonnen ze, mijn borsten dus, te groeien, eerder dan bij de meeste andere meisjes. Dat gaat de goede kant op, dacht ik. Wist ik veel dat dat het al was? Dat het zou blijven bij een kleine zwelling – uitsluitend zichtbaar bij goed licht – en iets grotere, iets donkerdere tepels. Maat AA. En dan alleen omdat AAA niet bestaat, behalve als energiecertificaat. De eersten zullen de laatsten zijn, zegt mijn vader weleens. Hij had gelijk. Rob heeft ze een keer ‘twee erwten op een plankje’ genoemd. Alsof het hem iets aangaat. Dat maakte mijn moeder hem meteen duidelijk, zo is ze wel. En dan weten ze nog niet eens wat mijn bijnaam op school was.

Door de etalage zie ik het DHL-busje. De bezorger laadt zijn steekkar vol met de vertrouwde vierkante dozen. Ik ken hem natuurlijk. Hij steekt zijn hand op en glimlacht. Ik ben blij.

‘Ga maar,’ zegt Yasmin.

‘Zeker?’

‘Het is Claras toch?’

Ik knik en zet het bordje met *gesloten, volgende kassa alstublieft* op de band. Even later zit ik op mijn knieën voor het Clarasschap en snij met mijn stanleymes het wit-groene plakband van de eerste doos door. Heerlijk, hoe de punt van het mes door het plastic en karton glijdt. Zo mooi om te zien hoe alles precies in de doos past. Twaalf kaarsrechte rijtjes van tachtig doosjes oorschaduw in acht kleuren. Bijna zonde om ze eruit te halen. Gisteren heb

ik het schap al zo veel mogelijk leeggeruimd en uitgesopt. Ik hou ervan om alles supernetjes in de schappen te leggen. Alleen jammer dat nu niemand meer de oude lijn gaat kopen. Die was ook mooi. De testeyeliners steek ik in de gaatjes van het display. Hetzelfde doe ik met de nieuwe lippenstiften. Het schiet lekker op. We krijgen er ook altijd promotiemateriaal bij, maar daar moet ik nog een goede plek voor vinden. Van een afstandje bekijk ik het resultaat. Ik ben tevreden.

‘Kassa twee, bijdraaien!’

Voor Yasmins kassa staan drie klanten. Snel ga ik zitten. ‘Volgende!’

Twee jongens in zwarte puffers leggen een aansteker en een potje Smashmint op de band. ‘Bij elkaar?’

‘Is goed,’ zegt de kleinste van de twee. Zijn gezicht is een beetje scherp, maar als hij glimlacht, wordt het zacht en lijkt hij bijna nog een kind. Zijn ogen dwalen af naar het naamplaatje, dat op het borstzakje van mijn uniform zit. ‘... Masha.’

Zijn ogen blijven hangen. Ik voel me ongemakkelijk.

‘Acht euro negenennegentig. Pinnen?’

Die kleinere opent zijn portemonnee, die tjokvol briefjes van vijftig euro zit, en haalt er eentje uit. Ik haal het geld door de detector en pak het wisselgeld. ‘Eenenveertig euro. Bon mee?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Doe er wat leuks mee, schoonheid.’

Bij de deur kijkt hij om en knipoogt. Ik haat jongens die dat doen.

Na drie uur stroomt de winkel vol met kwetterende meisjes. Ze komen op me af als bijen op de honing. Nou ja, op de Claraslijn, maar daar hoor ik bij. Ik ben helemaal in mijn element. De tijd vliegt en ik verkoop als een malle. Als het zo doorgaat, moeten we snel bijbestellen.

Na sluitingstijd maakt Ria de kas op. Ze complimenteert me met de omzet. Het zal de hele week drukker blijven dan normaal, met een piek op de koopavond en in het weekend. Morgenochtend ga ik alles weer aanvullen.

Nu naar huis. Ik gris een pak luiers maat drie van het schap en reken af bij Yasmin. Hopen maar dat mama mij het geld teruggeeft en het niet zogenaamd even niet heeft en het dan weer vergeet om ten slotte zeker te weten dat ze het allang teruggegeven heeft. Luiers hakken erin.

Met het gênant grote pak aan het draaghengsel loop ik naar de bushalte aan de Stadsring. Het is al donker. De straten zijn bijna leeg. Wonderlijk hoe snel dat gaat na het sluiten van de winkels. Alsof er een grote bezem door de straten gaat.

‘Hé schoonheid, je gaat verkeerd. Ik ben hier!’

Ik kijk om me heen, maar zie niks of niemand mijn kant op kijken.

‘Masha?’

Hij komt tevoorschijn, weet ik waarvandaan.

‘Waar bleef je nou?’

‘Zegt wie?’

‘O, shit, geen naamplaatje. Dennis.’

Hij lacht en zijn gezicht verandert weer in een softfocusversie van zichzelf, alsof er een filter wordt toegepast. Er komt een bus aan. ‘Kun jij het nummer zien?’

‘Achtenzeventig.’

Ik steek mijn hand op. Als ik dat niet doe, rijdt de bus soms door.

‘Werk je morgen?’

‘Hoezo?’

Het blijft stil. De bus stopt. Ik katapulteer mezelf naar binnen.